

1

Tot va començar amb un paisatge.

–És bonic –va dir ma mare–. Què és?

–Com em pots dir que és bonic si no saps què és?

Ella em va dir que coses així se saben i no cal entendre-les.

–D'on és el paisatge?

–D'un lloc.

–Un erm? Una ciutat? Una muntanya? –va insistir.

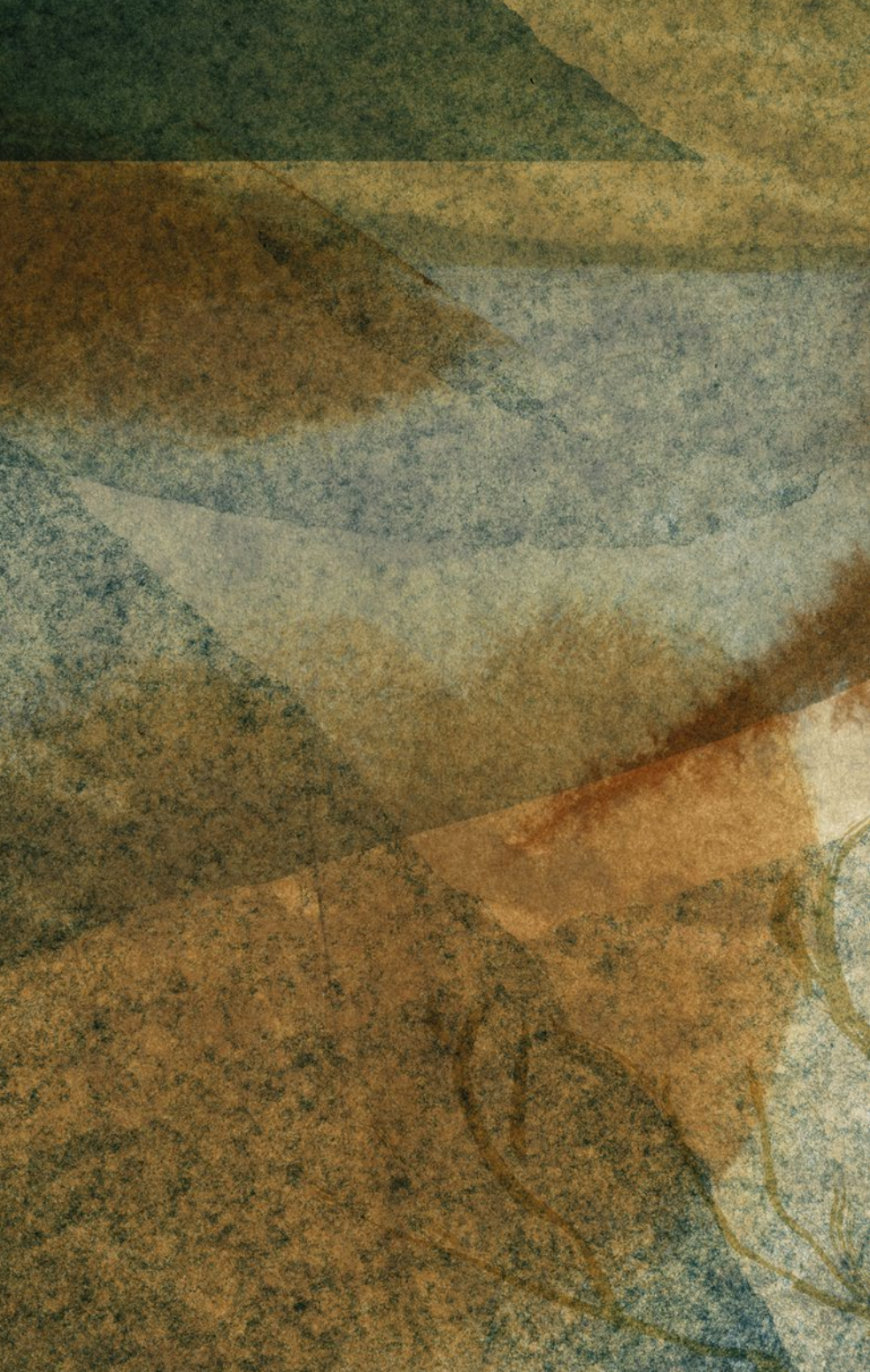
–Mira'l –li vaig dir–. Hi és tot. No hi veus el bosc?

Jo el volia penjar en la paret, però no amb cap xinxeta o amb cinta adhesiva. El volia penjar, però penjar-lo *de veritat*, amb tatxa i tot, com els quadres de Sopicca als museus.

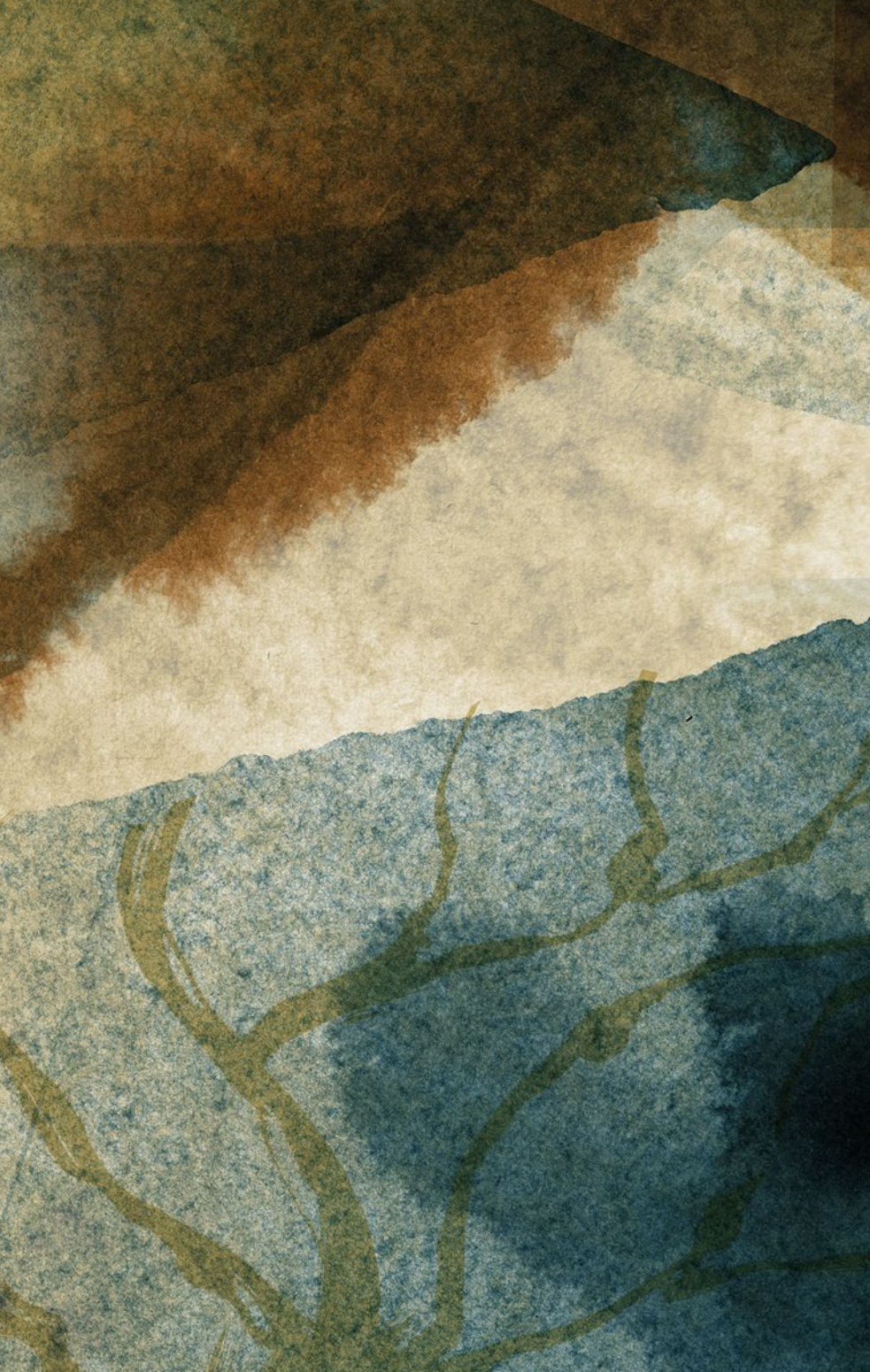
Ma mare va dir:

–Deus voler dir Picasso.

I mon pare:

–Si ho dius moltes vegades sona igual Sopicca que Picasso.

Era un joc innocent que fèiem sempre que véiem un quadre seu, o anàvem a un museu o menjàvem *sopica* d'estreles o *sopica* de peix.

Jo tenia els meus jocs amb mon pare i mon pare tenia uns altres jocs amb ma mare.

També hi havia molts altres jocs que compartíem els tres.

Ma mare i mon pare em van ensenyar que, per molt xicoteta que siga una casa i per molt pocs mobles que hi càpien, la quantitat de jocs de paraules que hi caben pot ser infinita.

2

Abans d'escriure, dibuixava. De la mateixa manera que fem per a escriure, per a dibuixar la mà fa gestos.

El gest fa el dibuix i el dibuix corregeix el gest.

Tot va començar amb un paisatge. I amb la demolició d'aquell paisatge.

3

Em sentia tan contenta amb aquell dibuix que li volia donar un lloc privilegiat a casa. Ma mare em va dir que ja veuríem, que és la manera poc dissimulada que tenen les mares de dir que no: «Ja veurem».

Com que va veure que li insistia, va començar a posar excuses. Que calia una escàrpia, un tirafons i no sé quines coses més... Vaig proposar d'anar a la ferreteria, però era diumenge i ma mare va dir que demà, que és una altra manera de dir que no: «Hi anirem demà». Però vaig insistir i em va prometre que l'endemà aniríem de segur, i que després ens deixariem caure per la biblioteca, i vaig pensar –confesse que vaig pensar–: «Llibres? Quin avorriment!». Però, en lloc d'això, vaig dir: «Bé, ja veurem».

I ma mare va riure perquè l'havia feta caure en la seua pròpia trampa, i és l'últim riure de ma mare que recorde i que no oblide ni oblidaré mai.

4

–Isma, t’importa anar a la ferreteria amb la xiqueta? Diu que vol penjar el seu dibuix... Després podeu passar per la biblioteca, he de tornar un llibre.

–Hui no puc, Agnés. Tinc torn de vesprada...

–Molt bé, hi aniré jo a tot córrer després de l’institut, com sempre!

De vegades els pares es parlen d’esquena mentre cada u s’ocupa de les seues coses, fins i tot des d’habitacions distintes. Sempre m’ha semblat fascinant. És clar que és molt més fàcil si vius en una casa xicoteta.

Ma mare feia classes de biologia, li agradava arreplegar fulles seques a la tardor i s’estimava molt les aus. Era puntual com un rellotge de cucut.

Vaig esperar i esperar a la porta de la ferreteria, però aquell dia ma mare no hi arribà.

Aleshores van sonar unes sirenes i algú va dir: «Aquesta deu ser la filla».

No vam anar a la ferreteria. No vam anar a la biblioteca. No vam penjar cap quadre.

Per què vaig insistir? Tant m'importava penjar el quadre? Si no m'haguera entossudit, potser ma mare encara seria ací.

Mon pare feia per consolar-me, però no deixava que se m'acostara.

–Per què te n'anares a treballar? Per què ens vas deixar a soles?

5

La casa es va omplir de gent que jo no volia veure.

On era ma mare?

I mon pare? On era?

I jo, on m'havia clavat jo? El món havia canviat i no era capaç de trobar-me; com si m'hagueren llançat damunt un jersei de llana massa gran i pesat amb les mànegues molt llargues i sense cap forat al final per a traure les mans.

Aleshores algú va dir: «Aitana està devastada».

Aitana soc jo, i jo no sabia què era estar devastada.

Els boscos, quan estan devastats, no tenen arbres, i així era com estàvem mon pare i jo.

Un paisatge. La demolició d'aquell paisatge.

Et falten les paraules. O cosa que és el mateix: et sobren totes.

